

N:o 28.

Af herr **S. Wieselgren**, om ändring af § 33 i kongl. förordningen rörande villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.

Om än staten tillåter att i landet må tillverkas och försäljas en dryckesvara, hvars väsentligaste beståndsdel är ett fruktansvärdt gift, bör väl ändå icke anses försvarligt, om staten till och med genom lag fastslår en viss hög siffra, till hvilken den förklarar giftmängden i varan skola stiga, derest icke försäljaren vill utsätta sig för bötesstraff och varans förlust.

Detta oeffterrättliga förhållande eger icke desto mindre rum i vårt eget land.

Och det torde, beklagligt nog, i detta afseende intaga främsta platsen i Europa.

Kongl. förordningen den 29 maj 1885 rörande villkoren för bränvinsförsäljning stadgar nemligen i 33 §, att salugildt bränvin skall hålla minst 46 proc. alkohol. Lagstiftningen i Norge känner icke något sådant stadgande, i Danmark icke heller, det eftersökes förgäfvades i flere andra länders bränvinslagar. Der det förekommer nöjer det sig åter med en vida lägre siffra än vår; i sjelfva Ryssland är den lagstadgade alkoholmängden 40 proc, och i Finland, som länge med stöd af vårt föredöme haft den bestämd till 46 proc., har den numera i enlighet med 1885 års landtdags beslut blifvit nedsatt till 40 proc. I de länder, der procentmängden af alkohol icke utgör föremål för lagbestämmelse, är, så vidt jag vet, det i handeln vanligen förekommande bränvinet öfverallt af lägre alkoholstyrka än vårt; i det norska bestiger den sig till 37—39 proc., i det danska till omkring 40 proc.; i Holland och flere tyska stater uppgår alkoholhalten i det »currenta» bränvinet i allmänhet till blott om-

kring 35 proc. Hvilket skäl skulle då finnas för oss att fortfarande vidhålla bestämmelsen om en alkoholstyrka, som blott hastigare framkallar den de bränvinsförbrukandes förgiftningsprocess som kallas rus, och under hvilken så många brott, olyckshändelser och galenskaper ske; af hvilken anledning skulle vi fortfarande för det salugilda bränvinet kräfvat en giftmängd, som gör utförsbacken för dryckenskapslastens beklagansvärda offer brantare än annars behöfde vara fallet och som dermed ock i motsvarande mån förminskar utsigterna för deras räddning?

Jag kan icke inse något giltigt skäl förefinnas för den anmärkta höga alkoholgradens bibehållande; och jag tillåter mig därför än en gång föreslå, att Riksdagen må besluta sådan ändring af 33 § i gällande förordning angående villkoren för försäljning af bränvin, att densamma erhöles följande lydelse:

Bränvin, som är försatt med något för helsan skadligt ämne eller som icke är renadt eller hvars styrka ej uppgår till minst 38 procent, får ej vid minuterung eller utskänkning till salu hållas.

Stockholm den 25 januari 1887.

Sigfrid Wieselgren.
